

BAZNĪCAS ZINĀS

ŅUJORKAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES
IZDEVUMS

2022.g.

februāris

72. gads Nr.1

Lūkas 2: "Miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts."

Uz dziesmu lapiņas redzam klusu ainu no 20. gadu simteņa lielā zviedru režisora, Ingmāra Bergmaņa pēdējās filmas, "Fanija un Aleksanders". Tā risinās kāda Zviedrijas pilsētā 20. g.s. simteņa pirmā dekādē - pirms pirmā pasaules kara lieliem apvērsumiem. Ģimenes patriarhs Ziemsvētku vakarā sapulcinātai ģimenes saimei lasa Ziemsvētku evaņģēliju no Lūkas evaņģēlija 2. nodaļas: "Tanī laikā nāca no ķeizara Augusta pavēle uzrakstīt visus valsts iedzīvotājus. Un šī pirmā uzrakstīšanās notika to brīdī, kad Kirenijs valdīja Sīrijā."

Filmu pirmo reizi redzēju ķīnītī pirms gandrīz 40 gadiem. Biju to starplaikā arī mājās skatījies. Bet nesen to noskatījos ar gluži citām acīm. Lieli mākslas darbi atklāj citas šķautnes un citus dziļumus, kad pie tiem atgriezīties atšķirīgos dzīves posmos.

Šoreiz pie Bergmaņa filmas atgriezījos, kad Nora manu uzmanību pievērsa dzejnieces Annas Auziņas Adventa pārdomām, kas lasāmas interneta žurnālā Satori. Ik pa laikam ieskatos Satori rakstos, bet tur nesagaidu ticības pārdomas. Žurnāls parasti atspoguļo laicīgu viedokli, kas taču dominē rietumu inteligencē šajos ticības atplūdu laikos. Bet tieši tādēļ Auziņas pārdomas mani patīkami pārsteidza. Citēšu izvilcumus no dzejnieces ticības liecības, kas ar savu dzīves stāsta niansēto ierāmējumu, liecību dara īpaši pārliecinošu. Jums iesaku pašiem sameklēt visu rakstu interneta žurnālā. Pārdomās dzejniece mums rāda kā šajā laikā ticība Latvijā atrod mājvietu pat dvēselēs, kas audzinātas ateistiskā vidē bez reliģiskām tradīcijām.

Dzejniece raksta: "Manā bērnībā mēs nekad ne mājās, ne skolā nedarinājām adventes vainagu. Nesvinējām arī Ziemassvētkus, pat mājās aiz aizkariem 24. decembrī neiededzām eglīti: mani vecāki bija ateisti

vai vismaz agnostiķi otrajā paaudzē un padomju varai viņi pretojās citos veidos. Astoņdesmitajos gan bija iespējams skolā nosvinēt Saulgriežus ar folkloras kopu, taču ziemas brīvlaiks sākās īsi pirms Jaunā gada, arī dāvanas man nesa uz Jauno gadu. Pēc tam, jau Atmosdas laikā, luterāņu mācītāji un mācītājas, jā, tolaik bija arī tādas, stāstīja, ko nozīmē Advents."

Dzejniece stāsta, kā pie tautas brīvības atgūšanas sliekšņa, kad viņai bija 14 gadu, sāka pašķirties ceļš uz ticību. Anna Auziņa atceras: "1989. gada decembrī apmeklējām brālēna Māra dēla Artūriņa kristības ... Jaunajā Ģertrūdē. Tolaik daudzi latvieši no jauna pievērsās vai vienkārši pievērsās luterticībai. Šī diena atstāja milzu iespaidu. Artūriņa krusttēvs viesībās spēlēja klavieres un dziedāja tādas Ziemassvētku dziesmas, kādas vēl nekad nebiju dzirdējusi. Nesen biju noskatījies Bergmaņa 'Faniju un Aleksandru', kur mani īpaši fascinēja tieši Ziemassvētku epizode, un te nu tā sajūta bija, šaurā Cēsu ielas dzīvoklītī Latvijas laika mūra mājā. Šķīta, ka tur ir gaisma un greznība, siltums un mīlestība. Diena bija ievērojama arī ar to, ka pirms kristībām mana māsa baznīcas grāmatu galdā iegādājās 'Jauno Derību un psalmus', 1988. gada izdevumu. Tas bija tā saucamais 'Bleses tulkojums', zelta burtiem uz melnā vāka, un jau pēc brīža Irēna ar to iebelza Matīsam pa

Evaņģēlija lasīšana ģimenei.

galvu, kad viņš dievkalpojuma laikā 'slikti uzvedās'. Bībele esot bijusi pirmā, kas viņai gadījies pa rokai. Es māsu sapratu, kad pēc gadiem dievkalpojuma laikā iekniebu rokā nu jau savam dēlam. Bībeles izdevums toreiz palika Vesetas ielā, un, kad pēc pāris gadiem kļuva par kristietī, es to neuzkrītoši piesavinājos, un arī tagad tas, nedaudz noķēpāts, atrodas pie manis

Carnikavas mājā, kur rakstu šīs rindas.” Tik tālu Anna Auziņa.

Šīs Adventa pārdomās man skubināja pašam no jauna skatīties Bergmaņa “Faniju un Aleksandru”. Ja paši neesat šo filmu skatījušies, man būtu jūs jābrīdina. Filma pārsvarā nav par Ziemsvētkiem un filmai piemīt Bergmanim raksturīgie tumšie piesitieni. Filma sāka ar minētiem gaišiem Ziemsvētkiem teātra grupas saimei. Drīz pēc tam ar Fanijas un Aleksandra tēva nāves, ģimene nonāk murgainā situācijā. Bērnu māte, kam veļās pāri sēru izmisums, steigā neapdomāti precas ar luterāņu bīskapu, kas viņas vīru izvadīja. Bīskaps ir filmas nelietis. Ir jāspriež, ka caur bīskapa raksturojumu Bergmans norēķinās ar savu ļoti stingro tēvu, kas arī bija luterāņu mācītājs. Filmas beigās bīskaps mirst ugunsgrēkā. Fanija un Aleksandrs ar māti ir tad laimīgi atgriezies ierastā brīvākā mākslinieku vidē.

Nu ir vairāk nekā desmit gadu pagājuši kopš manu vecāku nāvēm. Kad pagājušo nedēļu filmu no jauna skatījos aina ar Ziemsvētku evaņģēliju lasīšanu mani sagrāba un pēkšņi pats it kā atkal biju bērns savu vecāku mājās Ziemsvētku vakarā. Neuzaugu teātra ģimenē, bet uzaugšana Elles ķēķa dzejnieka ģimenē bija itin radnieciska pieredze. Šādās aprindās māksla un kultūra parasti ir saistošais. Bet Bergmaņa filmā redzam, ka Ziemsvētkos kulminējošā uzmanība vērsta tieši evaņģēlijam. Ziemsvētku evaņģēlijam bija līdzīga loma arī manas ģimenes gada ritmā.

Mana ģimene nepiederēja iksvētdienas baznīcas apmeklētāju pulkam, bet svētkos atradām ceļu uz baznīcu. Un mūsu mājās Ziemsvētki bija kaut kas sevišķs. Adventa laiks saistījās ar Ziemsvētku gaidu mūziku. Bija eglīte ar dzērvenēm, eņģeļu matiem un īstām svecēm no vietējā “zviēdru veikala”. Un mājas eglītes kulminācija bija, kad māte no Bībeles ar veco ortogrāfiju lasīja Ziemsvētku stāstu no Lūkasa evaņģēlija. (Ģimenes Bībele ar gotiskiem burtiem ir tuvs radnieks, Bībelei, ko Anna Auziņa piemin savā liecībā – “Bleses tulkojums, zelta burtiem uz melnā vāka”). Mūsu mājās evaņģēlija lasīšana bija svēts brīdis, laiks ārpus laika, kas paliek kā rādītājs uz pārspasaulīgo, kas caurstrāvo ikdienišķo, piešķirot visam dziļāku jēgu.

Filmu šo reizi skatoties atjēdzos, ka evaņģēlija lasīšanas aina ir arhetips notikumam, ko mana māte itin sekmīgi tiecās atdarināt mūsu mājas pieticīgākos apstākļos. Mums nebija kalpi un kalpones. Mums nebija kristāla lustra vai apzeltīti svečturi. Bet itin līdzīgi Fanijas un Aleksandra notikumam trīs paaudzes sapulcējās svētku košumā. Ikdienā mūsu mājās valdīja joki un sacensība tikt pie vārda un būt skatuves gaismas degpunktā. Bet Ziemsvētku vakarā Dieva vārda priekšā nebija ne joku, ne sacensības. Un

mēs klausījāmies kā nabagam, apdraudētam pārim, kūti piedzima dēls, jo “citur nebija telpas tai mājvietā”. Mani vecāki – kā tik daudz latviešu bēgļi – 1944. gadā piedzīvoja Ziemsvētkus bez savas “mājvietas”. Māte savā memuārā raksta: “Mēs ieradāmies Kremcovā, kur neviens mūs negaidīja un kur nebija vietas, kur mūs novietot. Mūs iebāza kādā pieliekamā istabā tieši pilī. Sadabūjām egles zaru, ko ielikām vāzē, kam trūka dibena. Biju noadījusi Gonkam cimdus no dzijas, ko ieguvu izārdot kādu vecas jakas gabalu. Svecīšu mūsu ‘eglītei’ nebija, bet tieši Ziemsvētku vakarā angļi bombardēja Štetīni. Stāvējām pie loga, skatījāmies tālo ugunsgrēku atblāzmā un domājām par mājām.”

Jāzepam un Marijai pirmos Ziemsvētkos piedzima bērns, kas bija “gaisma (kas) spīd tumsībā, bet tumsība to nepārvarēja. Tas bija patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku.” Grēkā kritušā pasaulē visi esam pakļauti tumsas varai. Gaismas atblāzmā, kas caur Kristu bērniņu pasaulē iestaro, sākam cerēt, ka paši varam atdzimt kā gaismas bērni. Un ar šo atdzimšanu mēs Dieva žēlastībā varam atrasties saimē, kā dzejniece to apraksta, kur “ir gaisma un greznība, siltums un mīlestība”.

Laila Saliņa dzied Salas baznīcā 2021. g. 24. decembrī

Pats pirmo reizi biju Latvijā 1982. gadā neilgi pirms laika, ko Anna Auziņa apraksta. Bet tajā neilgā laikā notika liktenīgs pagrieziens. Spilgti atceros kā ceļojot pirmo reizi Baltijas valstīs kopā ar teoloģijas studentu grupu, mani līdz ceļotāji nespēja iedomāties nākotni, kur Baltijas valstīs būs atkal brīvas un Padomju savienības vairs nebūs. Un jo es uz to cerēju, viņi mani labākā gadījumā redzēja kā vientiesīgu ideālistu, sliktākā gadījumā kā cilvēku, kas vienkārši nevarēja samierināties ar īstenību. Bet atpakaļ skatoties

tagad varam Dievam pateikties, ka mēs kā latviešu tauta un baznīca varējām piedzīvot pēdējā gadsimteņa otrās puses lielākos vēsturiskos saulgriežus.

Ziemsvētku evaņģēlijā sadzirdam, ka Dievs savu spēku atklāj nespēkā. Kristus bērniņš spēj darīt, ko neviens ķēniņš un neviens karaspēks nespēj. Kristus bērniņš spēj atvērt debesu valstības vārtus, lai dzirdam kā eņģeli liksmi dzied: "Miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts." Un Kristus mūs brīdinājis un mums

apsolījis: "Patiesi es jums saku, ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit debesu valstībā."

Vismaz uz mirkliem, kad draudzes pulkā kopā dziedam, atceramies, kā Ziemsvētku egle izskatījās caur bērna acīm. Atceramies kā pasaule rādījās, kad ticējām brīnumiem. No jauna atvērsimies Ziemsvētku evaņģēlijam, lai labās ziņas par Dieva mīlestību, kas iemiesojās Kristus bērniņā, atrastu mājvietu arī mūsos. Āmen.
mācītājs Laris Saliņš

Nudžersijas skola Valsts svētkos sveic ALA Goda Rakstu saņēmējus

Mēs sirsnīgi sveicam un lepojamies ar trim mūsu skolas saimes locekļiem - **Lindu Zālīti, Mārtiņu Puteni un Māru Rupneri**, kas šogad saņēma ALAs apbalvojumu par ieguldījumu latviešu sabiedrībā. Mēs priecājamies, ka mums bija uzticēts tas gods pasniegt viņiem šo apbalvojumu nupat notikušajā skolas Valsts svētku sarīkojumā. ALA apbalvojumus, kopā ar skolas pārziņem un skautu kustības pārstāvi Intu Šķiņķi, pasniedza ŅLOP priekšsēdētāja Anita Bataraga.

Studējot baltu valodas un lingvistiku, un audzinot dēlus ar dziļām latviskām saitēm, LINDA ZĀLĪTE ir gadiem iesaistījusi latviešu skolas un nometnes darbībā, strādājot ar pilnu atdevi, lai ieaudzinātu bērnos mīlestību pret Latviju un visu latvisko. Nudžersijas latviešu skolā Linda, kā skolas pārzine, veiksmīgi vadīja skolas darbību teju desmit gadus, ar milzīgu atbildību meklējot jaunu pieeju un idejas, kā uzturēt skolas garu, tradīcijas un akadēmisko līmeni. Viņas dziļā mīlestība pret latviešu valodu un Latvijas vēsturi bija sajūtama katrā viņas ticības mācības un vēlāk - vēstures stundā. Linda kā skolas pārzine veiksmīgi vadījusi skolas darbību teju desmit gadu garumā, ar milzīgu atbildību meklējot jaunu pieeju un idejas kā mācīt vēsturi un uzturēt skolas garu, tradīcijas un akadēmisko līmeni. Linda ar pilnu atdevi ir arī darbojusies Katskiļu Īkšķīšu nometnē un skautu kustībā.

MĀRTIŅA PUTEŅA pašizliedzīgā attieksme, entuziasms, dziļi patriotiskais skats uz dzīvi, dziļā izpratne par latviešiem ārpus Latvijas, kuri cenšas uzturēt latvietību nākamajā paaudzē dzīvojot ASV, ir dzinējspēks visiem Mārtiņa darbiem. Mārtiņš, pats būdams Nudžersijas pamatskolas 8. izlaiduma absolvents, ir gājis savas mātes - ilggadējās skolotājas Valdas Putenes pēdās, vezdams uz skolu savus četrus bērnus un kļūstot par skolotāju gandrīz desmit gadus. Mārtiņa aicinājums ir vēsture un 2018. gadā Mārtiņš sāka piedāvāt paša izstrādāto Latvijas vēstures gada mācību programmu "Latvijas vēsture dziesmās". Mārtiņš arī ir aktīvi darbojies bērnu vasaras nometnē Katskiļos un Rīgas 90. Skautu vienībā, būdams gan Mazskautu pulciņa vecākais, vadot nodarbības un

pārgājienus, vedot mazskautus uz nometnēm gan ASV, gan Kanādā, un piedaloties mazskautu nometnes rīkošanā Latvijā, kur īpašā artava vienmēr bija viņas ļoti radošie un izdomas bagātie šķēršļu gājieni.

MĀRA RUPNERE ir bijusi radoša un nenogurdināmi darbīga Ņujorkas latviešu bērnu un jauniešu organizācijās nu jau divdesmit gadus. Lielākā daļa šīs apkārtnes pirmsskolnieku pēdējās desmitgades laikā ir baudījuši Māras enerģisko garu un silto smaidu Katskiļu Īkšķīšu nometnes ietvaros. Māra ir vadījusi Īkšķīšu nometnes posmus un aktīvi darbojusies nometnes vadības lokā, lai bērniem un jauniešiem būtu saistošas un piedzīvojumiem bagātas vasaras programmas. Māra ir gadiem darbojusies kā latviešu valodas un tautas deju skolotāja Jonkeru latviešu pamatskolā, kur daudzi viņas vadībā apguva savus pirmos polkas vai galopa soļus un ar šo mācību gadu Māra ir pievienojusies Nudžersijas skolas vecāku saimei, jau iesaistoties skolas žurnāla tapšanā.

Vēlreiz no sirds **sveicam un lepojamies** ar mūsu čaklajiem, uzņēmīgajiem, enerģiskajiem - Māru, Lindu un Mārtiņu, kuri nenogurstoši un nesavtīgi darbojušies latviskās izglītības, nometnes un skautisma labā!

Jana Anča-Tetere & Līvija Medne

Māra Rupnere, Mārtiņš Putenis un Linda Zālīte

Nudžersijas Latviešu skola svin Valsts svētkus aicinot ceļojumā “Stūru stūriem tēvu zeme”

"Mēs esam cits citam līdzās – Kurzemē, Zemgalē, Sēlijā, Latgalē un Vidzemē! Visur pasaulē, kur vien ir latvieši," savā 18. novembra uzrunā tautai teica Valsts prezidents Egils Levits. Tā arī mēs, Latvijas Valsts dibināšanas gadskārtas svinību ietvaros, aicinājām Ņujorkas apkārtnes latviešus piebiedroties Nudžersijas latviešu skolas skolēniem krāšņā, izzinošā ceļojumā “Stūru, stūriem tēvu zeme”, kas 20. novembrī notika skolas pagalmā. Vispirms pulcējāmies uz svinīgo atklāšanu. Ieklausījāmies vairāku skolēnu un skolotājas Kristīnas Putenes darbos, kas tika iesniegti LVA rīkotajai akcijai, atzīmējot Valsts valodas dienu 15. oktobrī “Latviešu valoda man ir...”. Ikvienam bija savs skatījums, bet tomēr visiem caustrāvoja dziļā sirds mīlestība pret mūsu valodu, kas īpaši atspoguļojas šī gada absolventu klases teiktajā.

Kristīna Putene (skolotāja): “Latviešu valoda man ir sirds un dvēseles valoda. Tā ir valoda, ko lietoju, kad sazinos ar sev vistuvākajiem cilvēkiem.”

Aleks Nikolas (8.klase): “Latviešu valoda man ir foršākā valoda. Latviešu valoda man ir vismīļākā valoda. Tā ir viena daļa no manas dzīves. Ar latviešu valodu es varu doties uz Latviju un sarunāties ar latviešiem.”

Kaiva Atkinson (8.klase): “Latviešu valoda man ir latviešu kultūra, mani kaimiņi, latviešu skola, latviešu draugi un draudzenes, mana mamma un visa latviešu tauta. Latviešu valoda man Amerikā ir bijusi pieejama vienmēr, tāpēc latviešu valoda, tauta, kultūra ir kļuvusi par daļu no manas dzīves. Latviešu sabiedrība ir tā, kur es jūtos priecīga un apmierināta, jo visas labās dzīves daļas man saistās ar latviešu valodu, tautu un kultūru.”

Kristīne Jātniece (8.klase): “Latviešu valoda man ir kaut kas, kas citiem Amerikā nav. Ar šo valodu es jūtos īpaša un kā daļa no mūsu mazās Amerikas latviešu sabiedrības. Es esmu lepna būt latviete, jo Amerikā mūsu ir tik maz. Latviešiem valoda ir svarīga un tāpēc es cenšos to mācīties.”

Madara Bungs (8. klase): “Latviešu valoda man ir grūta, spēcīga un mīļa. Latviešu valoda man nozīmē daudzas lietas. Bet kamdēļ, lai es to mācos? Es pavadu stundas pildot latviešu skolas mājasdarbus un apmeklējot latviešu skolu, lai iegūtu kaut ko, kas tik maz cilvēkiem ir pazīstama. Es mācos šo valodu, jo no tās man ir dzimusi mīlestība uz latviešu kultūru un sirsniņas draudzības. Tas man paliks uz mūžu. Man pagāja ilgs laiks to saprast, ka latviešu valoda man ir VISS!”

Ryan Jaber (8. klase): “Latviešu valoda man ir kaut kas labs, jo daudzi cilvēki to nezina, un es jūtos īpašs, ka no 7 miljoniem cilvēku tikai 2 miljoni zina latviešu

valodu. Es esmu priecīgs, jo es zinu to, ko daudzi cilvēki nezina. Es esmu priecīgs būt latvietis!”

Ceļojumā pa Latvijas pieciem kultūrvēsturiskajiem un etnogrāfiskajiem novadiem skolēni un citi klātesošie devās pa komandām. Skolotāji bija ļoti piestrādājuši pie “sava novada”, lai ceļojums un uzdevumi būtu tik neparasti un dažādi kā rudens lapas Gaujas senlejā.

Nonākot **Kurzemē**, skolēni iepazinās ar īstu jūras vilku – skarbajos Kurzemes piekrastes vējos rūdītu zvejnieku, viņa kundzi – saimnieci no Jūrmalciema, un divām ritīgām pilsētniecēm no Liepājas, kas bērniem mācēja izstāstīt visu par daudzajiem zivju pagatavošanas veidiem. Bērni uzzināja par to, cik svarīga jūra ir kurzemniekiem, ko tad jūras vilki jūrā dara, kas tie tādi ir (vai tie ir īpaši vilki, kas dzīvo jūrā, jebšu tomēr kaut kas cits?), kādas zivis un kādos veidos jūrā zvejo. Pēc īsa teorētiskā ievada, sekoja arī praktiskā daļa – zivju degustācija un zivju zvejošana! Vienaldzīgo nebija nemaz! Kūpinātās šprofītes (strimalu mazās māsīcas) vai nu bērniem ļoti garšoja, vai nepatikā lika saraukt degunus. Vairākumā gan bija tie, ar sarauktiem deguniem. Tālāk sekoja jautrā makšķerēšanas daļa, kad bērni makšķerēja zivis ar īpašiem, tikai Lejaskurzemē lietotiem, vārdiem, kuriem pēcāk bija jāatrod pareizais pāris – vārds literārā latviešu valodā, ko lieto visā Latvijā. Tad nu brīnumu un izsmiešanās netrūka, jo tikai retais mācēja “doršu” ar “mencu” pāri salikt kopā, “krizdoles” ar “ērķšķogām”, “naģi” ar “vardi” un “redeles” ar “trepēm”. Tomēr tukšos zivju ķoņus visi bērni brangi ātri piepildīja, un Kurzemes jūras vilks palika bezgala apmierināts par tik gudru, apķērīgu un čaklu bērnu viesošanos viņa dzimtajā Kurzemes novadā!

Sarma Dindzāne-VanSant, Laila Liepiņa, Ieva Kreichel

vijoles un klavieru priekšnesumiem.

Pēc dievkalpojuma skolas telpas pārtapa par Rūķu ciemu ar rūķu namiņu, rūķu darbnīcām un rūķu kafejnīcu. Rūķu valstībā gāja ņigu ņegu, jo visur varēja manīt rūķu mices un rūķošanas. Vispirms skolotājas Kristīnas Rathodes sagatavotajā atjautīgā spēlē bija jāatpazīst aiz rūķa cepures un bārdas paslēptās skolēnu un skolotāju fotogrāfijas. Gan lielos, gan mazos priecēja negaidītā Ziemassvētku vecīša un Rūķa ierašanās, Liepājas teātra aktieru Kaspara Goda un Egonas Dombrovska tēlojumā. Ziemassvētku Vecītis un Rūķis Lollis Trollis iepazīstināja ar sevi un dalījās smieklīgi amizantos stāstiņos, kur bērniem bija jāatmin darbības gaita. Kaut plecos abiem bija dāvanu maisi, tika stingri noteikts, ka bērni pie tām netiks, līdz nebūs kārtīgi pastrādājuši un godam nopelnījuši savas veltes.

Lielajā pagraba telpā skolēnus sagaidīja īpašās skolotāju sagatavotās Ziemassvētku meistardarbnīcas un tā pa grupām, ikviens varēja iemācīties kādu jaunu iemaņu un izveidot pats savu eglītes rotājumu. Sveces ir neatņemams Ziemassvētku simbols un vienā no darbnīcā katrs skolēns tika pie pašdarinātas vaska sveces. Šoreiz gan izpalika tradicionālā sveču liešana, bet bērni iemācījās sveču rullēšanu, izmantojot vaska rituļus, kas tad ļāva pat pašiem jaunākajiem skolēniem veiksmīgi uztīt savu sveci. Eglītes rotājumu darbnīcās visi uztaisīja vairākus eglīšu rotājumus, ieskaitot pašu rokām dekorētas piparkūkas, ko nest mājās, ja vien pa ceļam varēja turēties pretim tās kārdinošai garšai. Pēc labi paveikta darba, skolēni pa klašu grupām devas pie

Ziemassvētku vecīša un Rūķa. Katra klase bija sagatavojusi svētku dzejoli vai tautas dziesmas, pieturoties pie gadiem senās tradīcijas, ka 8. klase uzstājās ar J. Poruka "No baznīcas braucot, Ziemassvētku vakarā". Šoreiz gan bez dzejoļa ikvienam nācās atbildēt uz Ziemassvētku vecīša un Rūķa jautājumiem, kas pārsteidza, uzjautrināja, bet reizēm arī lika rūpīgi pārdomāt atbildi. Skolotājas, šogad pārsteidza visus ar amizanti un uzjautrinoši deklamēto Viļa Plūdoņa "Rūķīši un Mežavēcis".

Eglītes noslēgumā visi kopīgi iededzinājām gaismas apli, ieklausoties mūsu dziedāšanas skolotāju Lailas Mednes, Gunas Panteles, kā arī Gabrielas Panteles trīsbalsīgi dziedātajā tautas dziesmā "Ziemassvētki sabraukuši", kuras vārdi un mierīgā melodija lika ikvienam pierimt un sajūst šo īpašo Ziemassvētku noskaņu.

Ziemassvētki sabraukuši
Rakstītāmi kamanām.
Eita laukā saimenieki
Saņemati Ziemassvētkus.

Laužat skalus, pošat guni
Laižat Dievu istabā.
Dieviņš stāvēj' aiz vārtiem
Nosvīdušu kumeliņ.

Klusat jauni, klusat veci
Dievs ienāca istabā.
Dievs ienāca istabā
Vaicā nama saimeniek'.

Ar kopīgi izgaismoto ceļu uz Ziemassvētkiem, likām arī mūsu pašu sirdīs iedegties īpašai liesmiņai, lai tā turpinātu sildīt un apgaismot mūs pašus šajā svētku laikā.

Jana Anča-Tetere & Līvija Medne

pa kreisi: Ziemassvētku dievkalpojuma skolēnu muzikālie priekšnesumi: vijole - Līva Kilgišova, kokle - Madara Bungas, Krišjānis Kreichelt un Katrīna Meixner, klavieru duets - Aldis un Madara Bungas

Dzeja ir rasa. Bērni un dzejnieki to lasa. / Rainis/

11. novembrī Jonkeru pamatskolas dzejas stundas repertuāra pamatu veidoja - Rainis, Vērdiņš, Ziedonis, latviešu tautas dziesmas un jaunradītā dzeja. Tā bija pirmā individuālā publiskā uzstāšanās pēc zoomlaika ēras.

Dzejas lasīšana bija brīva izvēle un jāatzīst, ka skolas dienas rīta pusē nebija daudz dzejas runātgrībētāju. Tie uzradās kopā ar kolektīvo iedvesmu: varbūt skatuvīte bija īstā izmērā, varbūt pašu rotātā telpa iedvesmoja, varbūt skolotāja plecs vai sajūta, ka tētis un māmiņa ir kopā iedvesmoja. Tā nu mēs trenējām atmiņu, attīstījām valodu un dikciju mīļi-radošā atmosfērā.

pa labi: Kaljo ģimene, Egīls, Zane, Klinta un Lelde, dalās ar dzejas priekšnesumu

Latvijas valsts dzimšanas diena Jonkeru pamatskolā

20. novembrī Latvijas valsts dzimšanas diena skolā iesākās ar gaišu svētbriēdi un ANO Latvijas pārstāvniecības pilnvarotā vēstnieka Ņujorkā Andreja Pildagoviča sirsnīgu uzrunu. Mūsu svētku filmai "Ņujorkā Latviju meklējot" auditorijas aplausu netrūka. Svētku kliņģeris bija liels, tāpat kā svētku prieks. Tā jau ir - ja svētkiem visi patiesi gatavojās, tad tie piepildās ar sirds mīļumu. Daudz laimes dzimšanas dienā Latvijā!

Mēs pateicamies Latvijas aģentūrai no Izglītības un zinātnes ministrijas budžeta programmas "Valsts valodas politika un pārvalde" par finansiālo atbalstu mūsu filma tapšanā.

Kāda tad ir Latvija Ņujorkā? Ka tā izskatās un kur to meklēt? Kas ir tie vienreizējie cilvēki un īpašas vietas šajā Metropole, kas vēsti par mūsu zemi un stāsta Latvijas stāstu?

Jonkeru Pamatskolas skolēni pētīja un filmēja Ņujorkā Latvijas izcelsmes slavenas personības un nozīmīgus kultūras, sporta un politiskus objektus saistītus ar Latvijas vārdu. Šis vienreizējais, radošais process nu ir tapis filmā "Latviju Ņujorkā meklējot".

No sirds pateicamies par atbalstu filmas tapšanā vijolniecei Unai Tonei, dejotājai Vijai Vētrai, aktrisei Lailai Robiņai, dzeza dziedātājai un kompo-

nistei Artai Jēkabsoni, aktrisei Lailai Robins, Elles Ķēķa dēlam Larim Saliņam, šaha lielmeistara meitai Sari Eskildsen, bijušam Latvijas goda konsulam Darim Dēliņam, ka arī ANO Latvijas pārstāvniecības pilnvarotajam vēstniekam Andrejam Pildegovičam par burvīgo sadarbības iespēju. Milzīga pateicība visiem meistariem par fantastisko ieguldījumu filmas tapšanā - montāžas un skaņu režisoriem Matīsam Kažam un Jevgenijam Načisam, māksliniecei Martai Folkmanei un idejas autorei un projekta vadītājai - Līgai Balodei.

Filma tapusi pateicoties Latvijas Valodas Aģentūras finansiālam atbalstam.

apakšā: Vija Vētra Emmai Fraiersonei iemāca kā ar pirkstu dejo attēlot puķi un biti.

Jonkeru pamatskolas Ziemsvētku eglīte

*Sūtnis Māris Selga Ingrīdai Miemei pasniedz
Trīs zvaigžņu ordeni*

Jonkeru pamatskolai ir liels prieks dalīties ar Latvijas valsts vēstniecības publicējumu. Ingrīda Miemis mūsu skolā ir īpaša. Tāpat kā daudzi Amerikas bērni arī mūsu skolēni ir pateicīgi par iedibināto iespēju pilnveidot savas latviešu valodas zināšanas nometnē, bet mūsu skolai Ingrīda Miemis ir dubultmīļa. Mūsu skolu pabeigusi viņas burvīgā mazmeita Magnolija un šobrīd šeit mācas Hudsons un Edis. Mēs arī zinām, kādas pārliecinošas esejas bērni var rakstīt, ja konsultējas ar vecmāmiņu, un mēs

zinām, cik labi garšo Ingridas ceptie speķpīrāgi. Patiesībā ir tieši tā kā M. Brauna dziesmā Veltījums, ar kuru skolas bērni sveica Triju Zvaigžņu ordeņa saņēmēju:

"Aizvien siltāk, aizvien spožāk,

Visas lietas kas ir skaistas, man ar tevi saistās."

Jonkeru pamatskola ir gandarīta piedzīvot šo skaisto notikumu mūsu Ziemassvētku dienā!

Cepu, cepu kukulīti, Citu lielu, citu mazu. /L.t.dz/

Latviešu tautasdziesmās nav piparkūku dziesmu, jo šī Tuvo Austrumu tradīcija caur Vāciju atceļoja pie mums tikai pēc 15 gadsimta un kļuva populāra pirms kādiem 120 gadiem. Taču šodien latviešiem piparkūku cepšana ir viens no svarīgākajiem Ziemassvētku rituāliem. Un lai arī piparkūku mīklas garšvielas, – kanēlis, muskatrieksts, krustnagliņas, ingvers, kardamons, koriandrs, melnie pipari un citas sastāvdaļas nāk no visiem zemeslodes nostūriem, bez piparkūku cepšanas svētki nav iedomājami.

Tā arī mūsu skolā, skolotāja Zane veidoja mīklu un iedvesmoja pārējos, ka bez piparkūkām nebūs Ziemassvētki. Tagad nu mums pieder šī vienreizējā skolas diena ar smaržu, virtuves kņadu, kurā apvienojas lielie un mazie, dabiski pieprasot Montesori darbošanās principus- mācīšanos brīvi un kustībā, atbilstoši katra vajadzībām un fantāzijas izpaušmei.

Ar kādu aizrautību Lelde, Klāra, Henrijs, Emma, Klinta, Edis, Sofija, Aleksis, Amanda, Dzintars, Nora, Romulus, Ralfs, Nina, Bea mīca, rullē, bārsta miltus, pēta, veido formiņas, priecājas un izgaršo pašceptās piparkūkas. Divas lietas nu ir skaidras – Ziemassvētki tuvojas un ak, kaut katrā skolas dienā mēs varētu rast tādu ieinteresētību un atdevi!

Jonkeru skolas bērni eglītes dienā

Salas novada eglīte

Salas novads savu Ziemsvētku eglīti – pārmaiņas pēc – svinēja pirms, ne pēc Ziemsvētkiem, 19. decembrī. (Iepriekšējā novada sēdē bijām konstatējuši, ka daudzi būs prom pēc Ziemsvētkiem – kādi būs Latvijā.) Novads maskas valkājot dziedāja korāļus. Mūs iepriecināja mūsu ērģelnieces, Zaigas Candela meitas, Juliāna un Annika, kas sniedza muzikālu priekšnesumu. Fotogrāfijā pa labi redzam kā Ziemsvētku vecītis (šajā gadījumā “vecenīte”, Irēne Jasuta) novada saimi pārsteidza ar dāvanām.

Sēru vēsts

Dieva mierā aizgājuši mūsu draudzes locekļi:

Magnuss Kļaviņš, dz.1944.g. 2.aprīlī, m.2021.g. 11.oktobrī

Ilmārs Dzilna, dz.1932.g. 19.februārī, m.2021.g. 2.novembrī

Māra Vilciņa, dz. 1940.g. 25.oktobrī, m.2021.g. 4.decembrī

Boris Blinovs, dz. 1925.g. 27.aprīlī, m.2022.g. 21.janvārī

Jānis 14: “Es ņemšu jūs pie sevis, lai, tur, kur esmu Es būtu arī jūs!”

Magnuss Juris Kļaviņš piedzima 1944. g. 2. aprīlī Rīgā. Rudenī Magnuss, ar mātes ģimeni, devās bēgļu gaitās nonākot Vācijā kur vairākus gadus pavadīja Eslingenes Kalna kolonijā. Kopā ar tēvu visa ģimene ieceļoja Amerikā 1949 gadā. Pirmie gadi Kvinsā kur piedzima māsa Biruta. 1959. gadā ģimene pārcēlās uz Massapequa Longailendā. Pēc studijām Magnuss dienēja Amerikas Jūrniekos. Par Vietnams kara laiku viņš kalpoja Atlantijas flotē kur bija USS Cascade biroja ierēdnis. Kuģis piegādāja preces un munīciju kuģiem Amerikas austruma krastā un Vidus jūrā. 1970. gadā salaulājās ar Baibu Lazdiņu. Meita Indra piedzima 1973. gadā un dēls Roberts 1977. gadā. Maizes darbs Magnusam bija tekstilrūpniecība, kā drēbju kvalitātes inspektors un pircējs. Tas deva iespēju viņam apceļot dienvidstatu rūpniecības pilsētīņas Amerikā. Kad drēbju ražotavas pārceļas uz Meksiku, Nikaragva, Ķīnu, Indiju un Ēģipti viņš redzēja kā vienkārši cilvēki strādāja grūtos apstākļos pasaules nomalēs. Pirms aiziešanas pensijā, Magnuss bija pasniedzējs un laborants Fashion Institute of Technology Ņujorkas pilsētā. Magnuss bija laimīgs kad sagaidīja dēlu un viņa ģimenes atgriešanos Amerikā šo vasaru pēc 17 nodzīvotiem gadiem Japānā un Hong Kongā. Viņš mīlēja un bija lepns par saviem bērniem, vedklu, mazdēliem un viņu panākumiem.

Arpus viņa ģimenes Magnusam bija trīs lielas kaislības – baskets, mūža brālība Fraternitas Lettica un Ņujorkas draudze.

Jau no jaunības baskets bija mīļākais sporta veids. To viņš piekopa ejot uz Ņujorkas Raktis treniņiem,

spēlējot Ņudžersijas Kursas komandā un trenējot Kursas jauniešu komandu, kā arī dēla pamatskolas basketu komandu.

Magnuss iestājās savā mūža brālībā Fraternitas Lettica 1961. gadā. Ieņēma vairākus amatus, bet vistuvāk viņam pie sirds bija oldermaņa amats – audzinot jaunos frāterus un būt kopā ar jauniešiem. Kad pienāca kāda lielāka jubileja, Magnuss bija eksperts rīkotājs.

Ņujorkas draudzē ir grūti iedomāties tādu komiteju, kurā Magnuss nav kalpojis. Valdē, Ziemeļu novada komitejā, Nometņošanas komitejā, revīzijas komitejā un vēl citās. Magnuss apmeklēja LELBA laju kursus Vašingtonā lai varētu noturēt dievkalpojumu draudzē kad tāda vajadzība rastos. Bet vislielākais gandarījums Magnusam bija mūža rietā bija mācot ticības mācību jaunākām klasēm Ņudžersijas pamatskolā. Pa nedēļu viņš rūpīgi gatavoja materiālus un sestdienas rītā viņa soļi bija raitāki kad devās uz skolu. Viņam sirds sāpēja kad vairs nebija spēka būt pie bērniem.

Kaut pēdējie gadi, nedēļas, dienas bija grūtas, cilvēkos Magnuss allaž bija smaidīgs, laipns un sabiedrīks. Tā viņš gribēja lai viņu atceras. Viņš klusi aizgāja Dieva mierā. Par viņu sēro sieva Baiba, meita Indra un dēls Roberts ar sievu Annu, mazdēli Kristofers un Kārlis, māsa Biruta ar meitām un četri krustbērni. Izvadīšana no Jonkeru baznīcas 19. novembrī, māc. Laris Saliņš.

Ilmārs Dzilna dzimis 1932. g. 19 februārī, Rīgā, 2. pilsētas slimnīcā. Piedzima Jāņa un Vilhelmīnes

ģimenē, kur uzauga kopā ar māsu, kas jau pirms 20 gadiem aizgājusi mūžībā.

12 gadu vecumā Ilmārs 1944. gadā devās bēgļu gaitās kopā ar ģimeni. Vācijā atrada patvērumu Lībekas dīpīšu nometnē. Ilmārs 1946 g. 14. aprīlī iesvētās Lībekas Jēkaba baznīcā. 1948. g. iestājās "Melnajos". Ilmārs strādāja kā šoferis, kam uzticēja vadāt kādu amerikāņu pulkvedi.

1952. g. iebrauca ASV - Ņujorkas pilsētā ar vecākiem un māsu. No 1955. līdz 1958. gada dienē Amerikas bruņotos spēkos. 1955. g. ieguva ASV pilsonību. Atkal kalpoja kā šoferis Vācijā. Ilmāram nevajadzēja būt frontē Korejā, bet vēl skaitījās kā Korejas kara veterāns. Tādēļ Ilmārs kvalificējās GI Bill un tā varēja iegūtu izglītību.

1965. gadā iestājās University of Tampa, kur ieguva Bachelors of Science grādu business zinātnēs.

1966. g. 21. maija aprecējās ar Eritu Erdmani Bruklinas baznīcā. Mācītājs Zariņš viņus salaulāja un viņiem bija 55 laimīgi laulības gadi. Savu kopdzīvi veidoja Nudzersijā. Ilmārs bija aktīvs Lettonijas korporācijā un 1970. apmeklēja Lettonijas 100 gadu jubileju Čikāgā. 20. novembrī Ilmāram un Eritai piedzima Dzintars. 1972. g. piedzima Vizma Lauma. Ģimene 1976. g. atvācas uz Hillsdale, NJ. Ilmārs 1977. g. sāka strādāt pie Mercedes-Benz līdz 20 gadus vēlāk

pensionējās 1997. g. Ilmārs izpalīdzēja draudzei sagādājot automašīnu, ko draudzes praktikanti varēja izmantot prakses gada posmos.

Ilmārs bija aktīvs skautos un 1989. g. bija pagodināts ar Pateicības zīmes saulīti, ko piešķīra Ņujorkas Gaidas un skauti, pateicībā par ilgiem gadiem, ko Ilmārs strādāja kā kasieris.

Ilmārs visu mūžu bija latviešu patriots un ar Latvijas brīvības atgūšanu viņš 1992. g. pats atkal atguva Latvijas pilsonību.

Tad sākas jauns, ļoti svarīgs, ļoti prasīgs, bet arī ļoti laimīgs laiks dzīvē, kad Ilmārs kļuva par vectēvu. Vizmai (un Markam) 2006. g. piedzima Ella, 2008. g. Mia, 2009. g. Talia un 2011. g. dvīņi, Bruno un Lūkas. Kopā pavadīja vasaras, visus svētkus un brīvdienas ar 5 maziem razbainiekiem.

Kā brīnišķīgu dzīves kulmināciju Ilmārs 2020. g. svinēja Lettonijas 150 gadu jubileju Latvijā. Viņš uz Latviju izlidoja 19. februārī (Ilmāra dzimšanas dienā) un atlidoja dienā pirms pandēmija sākās ASV.

Pēdējais dzīves posms bija grūts. Februārī sāka slīdēt. Bija uz gultas, ļoti noguris. Aizgāja mierīgi, nebija mokās. Mira mājās 2. novembrī. Izvadīšana no Basralian Funeral Home, Oradell, NJ 6. novembrī. Apglabāšana Katskiļu Brāļu kapos 8. novembrī, mācītājs Laris Saliņš.

Palīdzības lūgums zīdaiņim

Dārgie latvieši! Larisa Liepiņa meklē savam 6 mēnešus vecajam dēlam Arendam cilmes šūnu (stem-cell) vai kaulu smadzeņu (bone marrow) donoru, lai nodrošinātu pilnvērtīgu, prieka pilnu dzīvi. Viņam ir smaga imūndeficīta diagnoze, kas nozīmē, ka jebkurš iekaisums var būt nāvējošs, kā dēļ viņš šobrīd pavada lielāko savas dzīves daļu iekšstelpās un ir bijis slimnīcā jau trīs reizes kopš dzimšanas. Šī ir mūsu visu iespēja palīdzēt!

Tā kā donorus meklē pēc ģenētiskas un etniskas līdzības, vislielākā iespēja atrast Arendam donoru ir starp latviešiem un dienvidāfrikāņiem. Pagaidām starptautiskajā datubāzē nav neviena, kas būtu ar Arendu saderīgs, un lielākās cerības atrast donoru ir papildinot šo datubāzi ar jauniem potenciālajiem donoriem.

Vēršamies it sevišķi pie 17-35 gadus veciem jauniešiem, kuri ir piemērotā vecumā, lai reģistrētos donoru bankā.

Diemžēl Latvijā šāda datubāze neeksistē (kas visticamāk nozīmē, ka LV dzīvojošam bērnam ar šo slimību ir nelielas cerības dzīvot pilnvērtīgi, taču Larisa un viņas brālis Daniels šobrīd strādā ar World Marrow Donor Association (WMDA), lai tās reģistros

iekļautu arī LV dzīvojošos, bet par šo kādi jaunumi būs ne drīzāk kā janvārī/februārī).

Tāpēc cerības ir uz latviešiem, kuri dzīvo ārvalstīs.

Reģistrēties donoru bankā ir ļoti vienkārši – viss, kas ir nepieciešams, ir uztriepe (cheek swab), kas Tev tiek nosūtīta pa pastu.

Ja Tavš paraugs būs ar kādu saderīgs, tad ļoti iespējams, ka būsi izglābis kādam dzīvību. Atkarībā no ārsta ieteiktās procedūras varētu tikt prasīta vai nu "peripheral blood stem cells" (PBSC) vai kaula smadzeņu parauga ziedošana. Abas ir ļoti vienkāršas un teju nesāpīgas procedūras. Mātes var arī ziedot nabassaites asinis pēc dzemdībām, nekaitējot sev vai bērnam.

Ja tu esi donora vecumā vai zini kādu, kas varētu būt, tad lūdzu pamudiniet viņu pieteikties donoru reģistrā. Tas mums visiem nodrošinās lielākas atvēršanās cerības brīdī, kad tas varētu būt vajadzīgs.

Saite uz resursiem, kur un kā var piedalīties - ASV: my.bethematch.org **Be The Match**

Seko jiet Arenda ceļam uz veselību Instagramā: <https://www.instagram.com/arendagulhas/>

GoFundMe lapa: <https://gofund.me/99e45048>

Dievkalpojumu un notikumu kalendārs

Februāris – 2022				
	Salā	Jonkeros	Ņudžersijā	Citur
Svētd. 6.	10:30 Saliņš	10:00 Saivars, seko novada informācijas sapulce		
Svētd. 13.	nav dievkalpojuma	11:00 Saliņš, Saivars, draudzes gada sapulce		
Svētd. 20.	nav dievkalpojuma	10:00 Saivars		
Sestd. 26.				14:00 St. John's in the Village, Saliņš
Svētd. 27.	10:30 Saliņš	nav dievkalpojuma	13:30 St. Andrew, Saivars	
Marts – 2022				
Svētd. 6 Pelnu diena	10:30 Saliņš	10:00 Saivars		
Svētd. 13.	10:30 Saliņš	10:00 Saivars		
Sestd. 19.				14:00 St. John's in the Village, Saliņš
Svētd. 20.	10:30 Saliņš	10:00 Saivars		
Svētd. 27.	10:30 Saliņš	nav dievkalpojuma	13:30 St. Andrew, Saivars	

Pandēmijas laikā ir īpaši grūti noteikti plānot kalendāru tālu uz priekšu. Kopš pēdējām Baznīcas ziņām bijušas daudzas kalendāra pārmaiņas, ko draudzes kanceleja izziņojusi ar epastu.

Ziemeļu novads apsver Jonkeru baznīcas svētdienas dievkalpojumu laika maiņu no 10:00 uz 10:30 no rīta. Ja novads lems laiku mainīt, draudzes kanceleja epastā pārmaiņu paziņos.

Ņujorkas latviešu ev. lut. draudzes gada sapulce 2022. gadā

svētdien, 13. februārī, Jonkeru baznīcā, Valentine Ln & Leighton Ave, Yonkers NY 10705

Dievkalpojums, plkst. 11:00, māc. L. Saliņš, māc. J. Saivars

Sapulci vadīs draudzes priekšniece Baiba Kļaviņa ar šādu darba kārtību:

1. Sapulces vadības konstruēšanā
2. Ziņojumi par draudzes garīgo darbību
3. Draudzes saimniecība un 2021. gada pārskats
  - a) Draudzes priekšnieces ziņojums
  - b) Kases pārskats un bilance
  - c) Revīzijas komisijas ziņojums
  - d) Pārskatu pieņemšana
4. 2022. gada
  - a) Draudzes budžets
  - b) Lauku īpašuma budžets
5. Darbības nozares
6. Amatpersonu un delegātu vēlēšanas
7. Ziņojumi, priekšlikumi, ierosinājumi

Gada sapulcei seko dāmu komitejas cienasts.

Mācītāji

Māc. Laris Saliņš 631-643-5297
35 Beaumont Dr, Melville NY 11747
e-pasts: larisasalins@gmail.com cell 516-509-2224

Māc. Juris Saivars 732-868-9020
188 Main St #1, South Bound Brook, NJ 08880
e-pasts: jsaivars@gmail.com cell 917-509-3464

KANCELEJA

4 Riga Lane, Melville NY 11747 631-253-3943
e-pasts: kanceleja@nydraudze.org

LAUKU ĪPAŠUMS

Latvian Church Camp, 518-589-6055
231 Greenhill Rd, Elka Park NY 12427
Lai sarunātu istabas Katskiļu nometnē, sūtiet epastu,
katskiluistabas@gmail.com.

DIEVKALPOJUMI

Jonkeros, draudzes baznīcā, 914-476-4787
Valentine Ln & Leighton Ave, Yonkers NY 10705
Pārziņi: **Raimonds un Irēne Janušēvics**

Longailendā, draudzes baznīcā 631-491-1481
4 Riga Lane, Melville NY 11747
Pārziņis: **Viesturs Miķītis**

Ņudžersijā, St. Andrew Lutheran Church,
335 Reynolds Ave, Parsippany NJ 973-887-6713

Manhatenā St. John's in the Village,
81 Christopher St, New York, NY 10014

Katskiļos vasarā un citās vietās dievkalpojumi pēc
īpaša norādījuma.

DRAUDZES SKOLAS no septembra līdz jūnijam

Jonkeros, sestdienās pl 9:15 - 1:45 Jonkeru baznīcā.

Ņudžersijā, First United Methodist Church Westfield,
1 E Broad St, Westfield, NJ 07090

Latvian Evangelical Lutheran Church of New York

4 Riga Lane
Melville NY 11747-3406

Address Service Requested

NON PROFIT ORG U.S. POSTAGE PAID DEER PARK NY 11729 Permit No. 27
--